

Cauza C-646/21**Rezumatul cererii de decizie preliminară întocmit în temeiul articolului 98 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Curții de Justiție****Data depunerii:**

25 octombrie 2021

Instanța de trimitere:

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch (Tribunalul din Haga, sediul din 's-Hertogenbosch, Țările de Jos)

Data deciziei de trimitere:

22 octombrie 2021

Reclamante:

K

L

Pârât:

Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Obiectul procedurii principale

Procedura principală privește un litigiu dintre K și L (denumite în continuare „reclamantele”), pe de o parte, și Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (secretarul de stat pentru justiție și securitate, denumit în continuare „pârâtul”), pe de altă parte, cu privire la refuzul acestuia din urmă de a admite cererile de protecție internațională ale reclamantelor. Reclamantele susțin că, în urma șederii lor îndelungate în Țările de Jos, au preluat standardele, valorile și comportamentele occidentale și, prin urmare au nevoie de protecție.

Obiectul și temeiul juridic al cererii de decizie preliminară

Această cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE privește, în primul rând, interpretarea articolului 10 din Directiva 2011/95/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții

țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate (denumită în continuare „Directiva privind calificarea”). Este vorba, în special, să se stabilească momentul de la care resortisanții țărilor terțe sunt considerați „membri ai unui anumit grup social” în sensul articolului 10 alineatul (1) litera (d) din Directiva privind calificarea. În al doilea rând, instanța de trimitere adresează întrebări cu privire la modalitatea – și în ce fază a procedurii – trebuie să fie stabilit și evaluat interesul superior al copilului. În acest context, instanța de trimitere are îndoieli, de asemenea, cu privire la compatibilitatea cu dreptul Uniunii a unei practici naționale prin care, în cazul unor cereri ulterioare de protecție internațională, spre deosebire de primele proceduri de azil, nu se analizează dacă trebuie să se procedeze la acceptarea șederii pentru motive obișnuite.

Întrebările preliminare

1. Articolul 10 alineatul (1) litera (d) din Directiva privind calificarea trebuie să fie interpretat în sensul că standardele, valorile și comportamentele occidentale pe care le adoptă resortisanții țărilor terțe în timp ce locuiesc pe teritoriul statului membru și participă pe deplin în societate în cursul unei părți semnificative a etapei vieții în care își formează identitatea trebuie considerate o istorie comună ce nu poate fi modificată sau caracteristici atât de fundamentale pentru identitate încât nu ar trebui să i se ceară unei persoane să renunțe la acestea?

2. În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare, resortisanții țărilor terțe care - indiferent de motive - au adoptat standarde și valori occidentale similare ca urmare a șederii efective în statul membru în cursul etapei vieții în care își formează identitatea trebuie să fie considerați „membri ai unui anumit grup social” în sensul articolului 10 alineatul (1) litera (d) din Directiva privind calificarea? Problema existenței unui „anumit grup social care are o identitate proprie în țara în cauză” trebuie să fie analizată din perspectiva statului membru sau trebuie să fie interpretată, în coroborare cu articolul 10 alineatul (2) din Directiva privind calificarea, în sensul că o pondere decisivă revine posibilității străinului de a demonstra că în țara de origine este privit ca făcând parte dintr-un anumit grup social sau cel puțin că îi este atribuită o asemenea caracteristică? Cerința ca occidentalizarea să poată duce la statutul de refugiat numai dacă derivă din motive religioase sau politice este compatibilă cu articolul 10 din Directiva privind calificarea coroborat cu principiul nereturnării și cu dreptul de azil?

3. O practică judiciară națională în care, la analizarea unei cereri de protecție internațională, o autoritate decizională evaluează interesul superior al copilului fără a stabili (respectiv fără să se fi stabilit) mai întâi în mod concret (în fiecare procedură) care este acesta, este compatibilă cu dreptul Uniunii, în special cu articolul 24 alineatul (2) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene [(denumită în continuare „carta”)] coroborat cu articolul 51 alineatul (1) din cartă? Răspunsul la această întrebare este diferit în cazul în care statul membru trebuie să

analizeze o cerere de acordare a dreptului de ședere pentru motive obișnuite, iar interesul superior al copilului trebuie să fie luat în considerare în cadrul deciziei cu privire la această cerere?

4. Având în vedere articolul 24 alineatul (2) din cartă, în ce mod și în care fază a analizării unei cereri de protecție internațională trebuie să fie luat în considerare și evaluat interesul superior al copilului, în special prejudiciul suferit de un minor ca urmare a șederii efective îndelungate într-un stat membru? Este relevant, în acest context, dacă șederea efectivă în discuție a fost legală? Atunci când se evaluează interesul superior al copilului în cadrul analizei menționate anterior, este relevant dacă statul membru a decis cu privire la cererea de protecție internațională în termenii stabilite de dreptul Uniunii, dacă nu s-a respectat o obligație de returnare impusă anterior și dacă statul membru nu a procedat la îndepărtare după emiterea unei decizii de returnare, permițând astfel continuarea șederii efective a minorului în statul membru?

5. Având în vedere articolul 7 din cartă coroborat cu articolul 24 alineatul (2) din cartă, este compatibilă cu dreptul Uniunii o practică judiciară națională prin care se face distincție între prima cerere de protecție internațională și cererile ulterioare, în sensul că motivele obișnuite nu sunt luate în considerare în cazul cererilor ulterioare de protecție internațională?

Dispozițiile de drept al Uniunii invocate

- Articolul 6, articolul 10 și articolul 15 partea introductivă și litera (b) din Directiva privind calificarea
- Articolul 7, articolul 24 alineatul (2) și articolul 51 alineatul (1) din cartă

Prezentare succintă a situației de fapt și a procedurii principale

- 1 Reclamantele au părăsit Irakul la 29 septembrie 2015 împreună cu tatăl, mama și mătușa lor, iar la 7 noiembrie 2015 s-au prezentat în fața autorităților din Țările de Jos. La sosirea în Țările de Jos, reclamanta 1 avea aproape 12 ani, iar reclamanta 2 avea 10 ani și 1 lună. La momentul cercetării judecătorești în cadrul ședinței, reclamantele se aflau în Țările de Jos de o perioadă neîntreruptă de 5 ani și 7,5 luni, prin urmare ambele erau încă minore.
- 2 La 7 noiembrie 2015, reclamantele și ceilalți membri ai familiei au depus cereri de azil. Prin decizia din 31 iulie 2018 pronunțată de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (Secția de contencios administrativ a Consiliului de Stat, Țările de Jos, denumită în continuare „Afdeling”), aceste cereri au fost respinse definitiv. Apoi, la 4 aprilie 2019, reclamantele au depus cereri de azil ulterioare. Prin deciziile individuale din 21 decembrie 2020, pârâtul a respins aceste cereri

ulterioare ca vădit nefondate. Apoi, la 28 decembrie 2020, reclamantele au formulat o acțiune împotriva acestor decizii în fața instanței de trimitere.

Principalele argumente ale părților din litigiul principal

- 3 Reclamantele susțin printre altele că, în urma șederii lor îndelungate în Țările de Jos în această etapă a vieții, au preluat și au adoptat standardele, valorile și comportamentele persoanelor de vârsta lor din Țările de Jos. Ele susțin că au fost „occidentalizate” și că au nevoie de protecție deoarece, după revenirea în Irak, nu pot renunța la aceste standarde, valori și comportamente neerlandeze. În Țările de Jos au descoperit libertatea pe care o pot avea, ca fete, de a face propriile alegeri legate de organizarea existenței și de structurarea viitorului lor, indiferent de așteptările religioase și sociale. Reclamantele au declarat printre altele că, așa cum au făcut mereu în Țările de Jos, doresc să decidă singure dacă vor să se întâlnească cu băieți, dacă vor să facă sport, dacă vor să studieze, dacă și cu cine vor să se căsătorească și dacă doresc să lucreze în afara gospodăriei. De asemenea, doresc să decidă singure care le sunt convingerile politice și religioase și dacă și în ce mod doresc să își exprime aceste convingeri. Reclamantele susțin că fac parte dintr-un „grup social”, în sensul articolului 10 din Directiva privind calificarea. În plus, reclamantele susțin că, în urma șederii lor efective îndelungate în Țările de Jos, au fost înrădăcinate în societatea neerlandeză și că obligația de a pleca va conduce la prejudicii în privința dezvoltării. Ca urmare a faptului că, pe durata acestei șederii efective îndelungate, reclamantele au fost în permanență supuse incertitudinii cu privire la posibilitatea de acordare a dreptului de ședere, au existat prejudicii și în privința dezvoltării lor. În susținerea cererilor de ședere pe care le-au formulat, reclamantele au depus un „Best Interest of the Child (BIC) Assessment”, un raport privind „Riscul de prejudiciu în cazul expulzării copiilor care au beneficiat de ședere îndelungată - Un argument științific multidisciplinar” și un raport al *Defence for Children*.
- 4 Pârâtul consideră că, dacă femeile cu un stil de viață occidental dezvoltat în Țările de Jos nu pot avea în țara de origine un trai similar celui din Țările de Jos, iar drepturile femeilor din țara de origine nu sunt asigurate în același mod precum în Țările de Jos, acest lucru nu trebuie să conducă la protecție sau la acordarea dreptului de ședere pentru motive obișnuite. În opinia pârâtului, reclamantele nu îndeplinesc condițiile pe care Afdeling le impune occidentalizării demne de protecție.

Prezentare succintă a motivării trimiterii preliminare

- 5 Rechtbank (Tribunalul) se confruntă, în această procedură, cu mai multe chestiuni de drept care necesită, în opinia sa, o interpretare mai detaliată a dreptului Uniunii de către Curte.

Occidentalizarea trebuie să ducă la protecție și la acordarea dreptului de ședere de către un stat membru?

- 6 Întrebările la care *rechtbank* (Tribunalul) trebuie să răspundă vizează, în primul rând, chestiunea dacă occidentalizarea poate duce la statutul de refugiat sau la protecție subsidiară. Dacă occidentalizarea nu dă dreptul la protecție internațională, în sensul Directivei privind calificarea, se pune întrebarea dacă occidentalizarea trebuie considerată o parte a vieții private care este demnă de protecție, dacă trebuie privită ca un obstacol în fața expulzării sau dacă occidentalizarea trebuie, eventual, să poată duce la acordarea dreptului de ședere pentru alte motive, obișnuite. Pentru străin este relevant, în cazul evaluării unei cereri de acordare a dreptului de ședere, ce anume stă la baza acesteia; principiul nereturnării este absolut, în timp ce, pentru a analiza dacă șederea trebuie acordată pe baza vieții private construite în Țările de Jos sau pentru alte motive obișnuite, va avea loc o evaluare comparativă a intereselor. În această evaluare comparativă a intereselor, se acordă o pondere și marjei pe care statele membre o au pentru a aplica o politică de admitere sigură și împrejurării dacă viața privată a fost construită în cursul unei șederi legale sau ilegale pe teritoriul statului membru. Poate fi relevant, de asemenea, în ce măsură un stat membru își respectă obligația prevăzută în dreptul Uniunii de a îndepărta străinii aflați în situație de ședere ilegală pe teritoriul statelor membre. Cu toate acestea, dacă trebuie să se admită că occidentalizarea dă naștere unui motiv de persecuție, o astfel de evaluare a intereselor nu își are locul. Prin urmare, poziția procesuală a străinului depinde de etapa procesului de luare a deciziei în care trebuie analizate motivele de azil ale reclamantelor și de calificarea pe care o determină aceste motive ale reclamantelor. Este important de asemenea, în această chestiune, faptul că, în cazul unor cereri ulterioare de protecție internațională, spre deosebire de primele proceduri de azil, în procedura judiciară națională nu se analizează dacă trebuie să se acorde dreptul de ședere pentru motivele obișnuite, precum viața privată demnă de protecție.
- 7 *Rechtbank* (Tribunalul) se confruntă cu întrebarea care factori sunt decisivi pentru a defini drept „grup social”, în sensul articolului 10 din Directiva privind calificarea, străinii minori care locuiesc mult timp în Țările de Jos în etapa vieții în care își formează identitatea, în condițiile în care ei provin dintr-o țară în care fetele și femeile nu au drepturi egale cu băieții și bărbații și în care nici nu li se permite să facă propriile alegeri esențiale cu privire la organizarea și structurarea existenței lor. Secția a admis anterior că „femeile occidentalizate” nu constituie un anumit grup social, deoarece este vorba despre un grup prea mare și prea divers. Cu toate acestea, în procedura de față nu este vorba despre „femei occidentalizate”, ci despre resortisanți ai unor țări terțe care, pentru o perioadă semnificativă a etapei vieții în care un individ își formează o identitate proprie, se află efectiv pe teritoriul unui stat membru și participă pe deplin în societatea acestuia. *Rechtbank* (Tribunalul) solicită Curții să indice dacă este necesar ca „membrii unui anumit grup social” să se cunoască unii pe ceilalți și/sau să se recunoască unii pe ceilalți ca atare și, prin urmare, să se considere ca făcând parte, ca indivizi, dintr-un grup social, precum și să indice dacă și în ce mod autoritatea

decizională trebuie să analizeze și să evalueze acest lucru. Această chestiune este relevantă, de asemenea, atunci când se apreciază dacă există o istorie comună. Dacă resortisanți ai unor țări terțe locuiesc efectiv în statul membru în etapa vieții în care își formează identitatea, în condițiile în care exprimarea standardelor și a valorilor din acest stat membru în țara de origine ar putea duce la persecuție, acest drept de ședere nu mai poate fi retras. Acest lucru, în sine, înseamnă că orice persoană care are această istorie face parte dintr-un grup social, chiar fără a avea cunoștința de existența mai multor resortisanți ai unor țări terțe care să se afle în această poziție?

- 8 Dacă din răspunsul Curții la întrebările de mai sus reiese că reclamantele pot fi considerate, în principiu, membre ale unui anumit grup social ca urmare a occidentalizării, se pune întrebarea cum trebuie interpretată fraza *„respectivul grup are o identitate proprie în țara în cauză, fiind perceput ca diferit de societatea înconjurătoare”*. Din Hotărârea Curții din 4 octombrie 2018, Ahmedbekova (C-652/16, EU:C:2018:801, punctul 89), Rechtbank (Tribunalul) deduce că, în cazul acestei cerințe legate de o „identitate proprie” și al cerinței ca membrii grupului să împărtășească o „caracteristică înnăscută” sau o „istorie comună ce nu poate fi modificată” sau o caracteristică sau o credință „atât de fundamentală pentru identitate sau conștiință încât nu ar trebui să i se ceară unei persoane să renunțe la aceasta”, este vorba despre condiții cumulative pentru a se putea vorbi despre un „anumit grup social”. În acest context, rechtbank (Tribunalul) dorește în special să afle dacă, pentru a se stabili dacă reclamantele trebuie să fie considerate membre ale unui anumit grup social, evaluarea trebuie făcută din perspectiva statului membru sau din perspectiva agentului de persecuție. Articolul 10 din Directiva privind calificarea prevede că mai întâi se analizează dacă există un motiv de persecuție și numai ulterior dacă există caracteristici ale unui asemenea motiv de persecuție care îi sunt atribuite. Acest mod de redactare a dispoziției presupune că mai întâi are loc o evaluare din perspectiva statului membru și, dacă aceasta nu duce la identificarea unui motiv de persecuție, solicitantul poate încă să demonstreze că un agent îi atribuie caracteristici ale unui motiv de persecuție. Pentru grupul persecutat calificat ca „anumit grup social”, un factor care complică situația este faptul că indivizii dintr-un grup nu se vor manifesta întotdeauna ca grup în țara de origine, tocmai din cauza temerilor legate de persecuție. Informațiile la nivel de țară indică standardele și valorile care predomină în Irak. Reclamantele susțin că nu le pot respecta. Trebuie acordat statutul de refugiat numai pe baza acestor fapte și împrejurări, deși încă nu s-a stabilit care este motivul de persecuție?
- 9 Din Hotărârea Curții din 5 septembrie 2021, Y și Z (C-71/11 și C-99/11, EU:C:2021:518, punctele 78-80) și din Hotărârea Curții din 7 noiembrie 2013, X și alții (C-199/12 [-C-201/12], EU:C:2013:720, punctele 74 și 75), rechtbank (Tribunalul) deduce că, dacă există un motiv de persecuție, solicitantul de protecție internațională nu trebuie să își adapteze comportamentul pentru a evita persecuția efectivă. Rechtbank (Tribunalul) dorește să afle dacă, în cazul în care nu există un motiv de persecuție și, prin urmare, nu există un motiv pentru acordarea statutului de refugiat pe baza occidentalizării, persoanelor în cauză li se

poate pretinde ca, după returnare, să își poată adapta standardele, valorile și comportamentele care decurg din acestea la standardele, valorile și comportamentele care predomină în țara de origine și dacă mai există apoi motive pentru acordarea protecției subsidiare. Rechtbank (Tribunalul) solicită Curții să clarifice dacă reclamantelor li se poate pretinde să încerce să evite persecuția disimulându-și standardele și valorile, dând astfel dovadă de reținere, și dacă aceste cerințe sunt mai mari în cazul în care este vorba despre evitarea persecuției bazate pe motive de persecuție atribuite. Din perspectiva statului membru, dacă indivizii occidentalizați, precum reclamantele, nu sunt considerați grup social, nu va exista motiv de persecuție. Reclamantele sunt totuși eligibile pentru statutul de refugiat ca urmare a unor concepții politice sau religioase care le sunt atribuite, care deviază de la standardele dominante? Sau articolul 10 din Directiva privind calificarea trebuie să fie interpretat în sensul că ele nu sunt eligibile pentru statutul de refugiat, ci poate numai pentru protecția subsidiară?

Interesul superior al copilului

- 10 Cealaltă întrebare principală la care rechtbank (Tribunalul) va trebui să răspundă este cum trebuie luat în considerare și evaluat interesul superior al copilului în aceste proceduri de azil. La punctul 4[5] din Hotărârea din 14 ianuarie 2021, TQ (C-441/19, EU:C:2021:9, denumită în continuare „Hotărârea TQ”), Curtea a considerat că articolul 24 alineatul (2) din cartă prevede că, în toate acțiunile referitoare la copii, indiferent dacă sunt realizate de autoritățile publice sau de instituții private, interesul superior al copilului trebuie să fie considerat primordial. Această obligație implică faptul că autoritatea decizională trebuie, la rândul ei, să stabilească acest interes superior al copilului deoarece, în caz contrar, articolul 24 alineatul (2) din cartă ar fi lipsit de efect util. În plus, faptele și împrejurările invocate de reclamante fac necesară o evaluare a aspectului dacă prejudiciul provocat pe teritoriul statelor membre ca efect al trecerii timpului trebuie să ducă la protecție. Reclamantele au susținut gravitatea și amploarea acestui prejudiciu printr-un raport științific multidisciplinar. În acest context, rechtbank (Tribunalul) trebuie să analizeze dacă și cum trebuie luat în considerare și evaluat acest prejudiciu, care nu decurge din motivele de azil, însă servește la susținerea interesului superior al copilului într-o procedură care a fost inițiată printr-o cerere de protecție internațională. Interesul superior al copilului, astfel cum este descris în aceste proceduri, vizează mai ales prejudiciul cauzat prin șederea efectivă îndelungată în Țările de Jos. Întrebările care se pun în acest context sunt dacă un stat membru trebuie să fie considerat în măsură să poată evalua interesul superior al copilului atunci când autoritatea decizională nu stabilește, în primul rând, care este acest interes superior al copilului și dacă, atunci când se depune o cerere ulterioară de protecție, interesului superior al copilului trebuie să i se acorde o pondere mai mică sau nu trebuie să i se acorde nicio pondere, în cazul în care acest interes superior al copilului ar putea duce numai la acordarea dreptului de ședere pentru motivele obișnuite. În acest context, se pune și întrebarea dacă standardele și valorile occidentale adoptate de reclamante fac parte din viața privată, astfel cum aceasta este protejată și garantată de articolul 7 din cartă. Dacă

nu există statutul de refugiat și pentru a se evita o situație precum cea prevăzută la articolul 15 litera (b) din Directiva privind calificarea, se poate pretinde reclamantelor să își disimuleze identitatea formată în Țările de Jos? Sau occidentalizarea poate servi la susținerea vieții private care, după o evaluare comparativă a intereselor, poate duce la acordarea dreptului de ședere pentru motivele obișnuite?

- 11 Din Hotărârea Curții din 18 decembrie 2014, M’Bodj (C-542/13, EU:C:2014:2452, denumită în continuare „Hotărârea M’Bodj”), reiese că statutul de protecție subsidiară poate fi acordat numai dacă un străin este supus unui risc real de a suferi vătămările grave definite la articolul 15 din Directiva privind calificarea. În conformitate cu articolul 6 din Directiva privind calificarea, aceste vătămări trebuie să fie provocate de unul din „agenții” de vătămări grave, și anume statul, partidele sau organizațiile care controlează statul sau agenții neguvernamentali împotriva cărora statul sau aceste partide nu pot sau nu doresc să acorde o protecție. Vătămările pe care le-au suferit reclamantele nu au legătură cu motivele de azil. În speță, s-ar putea susține că, la fel ca în situația vizată de Hotărârea M’Bodj, nu există un agent care să fi cauzat și care să continue să cauzeze aceste vătămări dacă nu se acordă dreptul de ședere. Cu toate acestea, având în vedere Hotărârea TQ, în fiecare procedură și în fiecare etapă a procedurii interesul superior al copilului trebuie să fie considerat primordial. Dacă Hotărârea M’Bodj vizează și faptele și împrejurările din prezenta procedură, interesul superior al copilului, astfel cum rezultă din rapoartele prezentate, este, însă, realizat în mică măsură. S-ar putea susține, totuși, că durata procedurilor și neîndepărtarea străinilor după prima procedură se datorează parțial statului membru. Având în vedere cele de mai sus, rechtbank (Tribunalul) solicită Curții să clarifice modul în care trebuie să fie interpretate Hotărârile M’Bodj și TQ în situația de față și cum se raportează aceste hotărâri una la cealaltă.
- 12 În prezentele proceduri este vorba despre cereri de azil ulterioare. Prin adoptarea Vreemdelingenwet 2000 (Legea din anul 2000 privind străinii), practica judiciară națională a optat pentru o separare strictă între procedurile de azil și procedurile obișnuite de acordare a dreptului de ședere. Noțiunea de separare strictă („separare a apelor”) exprimă ideea că într-o procedură de azil nu sunt luate în considerare și aspecte obișnuite și, invers, că într-o procedură obișnuită nu sunt evaluate motive de azil. Acest lucru are drept consecință, printre altele, faptul că în cazul cererilor ulterioare nu se analizează, în general, din oficiu dacă trebuie să fie acordat dreptul de ședere pentru motive obișnuite. Astfel, în temeiul practicii judiciare naționale, dacă occidentalizarea nu duce la protecție în prezentele proceduri, rapoartele experților și, odată cu acestea, interesul superior al copilului nu vor putea avea, practic, nicio pondere. Cu toate acestea, Curtea a stabilit în mod explicit în Hotărârea TQ că în toate acțiunile referitoare la copii interesul superior al copilului trebuie să fie considerat primordial, iar articolul 24 alineatul (2) din cartă coroborat cu articolul 51 alineatul (1) din cartă confirmă caracterul fundamental al drepturilor copilului. De asemenea, în Hotărârea din 10 iunie 2021, LH (C-921/19, EU:C:2021:478, denumită în continuare „Hotărârea LH”), Curtea a considerat printre altele că, în ceea ce privește examinarea documentelor și

respectarea obligației de cooperare, o astfel de distincție între prima procedură pentru protecție internațională și cele ulterioare încalcă dreptul Uniunii. Rechtbank (Tribunalul) solicită Curții în esență să stabilească dacă, având în vedere Hotărârea TQ, Hotărârea LH trebuie să fie considerată aplicabilă prin analogie atunci când se evaluează dacă este permisă realizarea unei distincții între prima și următoarele proceduri în care se solicită protecție internațională și, odată cu aceasta, acordarea dreptului de ședere.

Acte clair/acte éclairé

- 13 Nu s-a constatat, cu privire la întrebările formulate de rechtbank (Tribunalul), că ar fi vorba despre un „acte clair”, întrucât articolul 10 din Directiva privind calificarea este neconcludent în ceea ce privește definiția și sfera de aplicare ale noțiunilor de „istorie comună” și „caracteristici fundamentale pentru identitate”, iar articolul 24 alineatul (2) din cartă nu prevede în mod explicit că autoritatea decizională trebuie să stabilească (sau să obțină stabilirea) în mod concret, în fiecare procedură, interesul superior al copilului, precum și modul în care acest interes superior al copilului trebuie apoi evaluat. Nici din dreptul Uniunii nu reiese dacă practica judiciară neerlandeză a separării stricte între procedurile de azil și procedurile obișnuite de acordare a dreptului de ședere este compatibilă cu dreptul Uniunii. În plus, dispozițiile în cauză nu sunt formulate atât de clar încât să nu poată exista nicio îndoială cu privire la interpretarea sau la domeniul de aplicare al acestora. Se pune, de altfel, întrebarea dacă practica judiciară națională legată de chestiunile de drept formulate de rechtbank (Tribunal) este în conformitate cu Directiva privind calificarea și cu cartă. În plus, nu s-a constatat nici existența unui „acte éclairé” în ceea ce privește întrebările adresate, întrucât Curtea nu a oferit în trecut răspunsuri clare la aceste întrebări, iar răspunsurile la întrebări nu au putut fi găsite nici cu ajutorul jurisprudenței constante a Curții în cazuri similare.

Concluzie

- 14 Rechtbank (Tribunalul) consideră necesar să adreseze întrebările preliminare pentru a se putea pronunța în litigiul principal și adresează Curții, prin urmare, întrebările formulate mai sus.